

KARLÍNSKÉ LISTY

Únor 2018

Novinky ze školy
i mimo ni ...

Úvodní slovo šéfredaktorky

Milé studentky a milí studenti, nebo chcete-li, pacientky a pacienti našeho drahého ústavu, další půl rok léčby šokem je za námi a my můžeme hrdě prohlásit, že jsme se přehoupali do druhého pololetí. Každý z nás už se pravděpodobně modlí, aby to rychle uteklo a mohli jsme konečně odložit učení a vychutnávat si paprsky slunce. Ale nepředbíhejme, přece jenom je ještě půlka školního roku před námi. Tento půlrok byl opravdu zásadní jak pro nás, tak pro celou zemi.

Během tohoto období jsme zažili dvoje volby. Někteří tak nad naším státem definitivně zlomili hůl, ale někteří třeba vidí světlou budoucnost. To už nechám na vašem uvážení. Nám nepnoletým, kteří budoucnost naší země ještě ovlivnit nemůžeme, bude asi muset jako motivace k světlejším zítřkům stačit onen povzbudivý citát, který se objevil na zrcadle na dívčích záchodech v druhém patře („You are beautiful, just the way you are.“).

Přehoupali jsme se také do roku 2018 a i o tom bych se asi měla zmínit. Neříkám, že bych si dávala nějaká novoroční předsevzetí, ale cítím jako povinnost vám připomenout, že jste to zřejmě v opilosti udělali a že jste na ně od silvestra pravděpodobně ani nepomysleli, natož abyste začali s jejich plněním. Co takhle si říct, že se budeme v dalším roce víc orientovat v dění okolo nás, víc se zajímat o situaci ve společnosti a nenecháme věci jen tak plynout?

V tomto čísle se vám s tím pokusíme pomoci. Zaměřili jsme se především na současnou politickou situaci a přiblížíme vám ten guláš nahoře na Hradě. A nejen to, máme pro vás spoustu dalších témat, aktualit a článků, které by vám rozhodně neměly uniknout.

No a teď už mi zbývá jen popřát vám krásné čtení.

Rozálie Matějková, 2.B

OBSAH

Co se děje ve škole

Karlínský shon/skon	4
Gyperner si volí prezidenta	5
Dobrovolnická konference – NEBUŽME MIMO	6
Vánoční akademie 2017 – Pohled z backstage	7
Pozvánka na maturitní ples	8

Aktuální dění

Ohlédnutí za uplynulým rokem 2017	9
5 let na hradě, co je na snadě	11
„Milí moji přátelé...“ aneb Zeman znovu na hradě.....	13

Literární sekce

Let holubů (druhá část)	14
Opuštění	15
Význam lásky	16
Svědomí.....	17
Konec	18
Hra bez scénáře	20
Samohlásky	20
Co kdyby	23
Knihovna v nebi	24
Why does my heart cry	25

Kultura

Barevní ptáci a velké šelmy ovládli exotiku	26
Recenze a tipy	27
Výtvary našich studentů z hodin VV	29

Křížovky	31
----------------	----

Karlínský shon/skon

A tak jako každý den poklusem stihnout zvonění
A předběhnou ty, co ještě stojí venku na cigárku a nikam se nehoní
Krátká již nacvičená hádka s vrátanou protáhne mimické svaly
A po chvíli pochopíte, že na tuhle kapacitu jste malý
Malý nejen na kapacitu, ale i celý tento ústav, který vám nervy drásá
A vyčkávání na polední pauzu a to jedno rychlé pivo je vaše jediná spása
Ale to jsem udělal chronologický skok
Takže se vraťme do okamžiku, kdy se šouráte po chodbách jako depresí nasáklý žok
A s neskrývanou agresí otevíráte skříňku A v tu chvíli padá na vás úbor pro vaše marné fyzické snažení
A vzhledem k vašim známkám doufáte, že, abyste měli za co žít, se s vámi ožení
Kdosi zámožný, ideálně cizinec
a cestovatel, ne takový, co navštívil jen Jablonec
kabát svůj na háček pak pověsit, při čemž shodit nehodou bundu tvého spoluskříňkaře
nějakého podivného technaře, který nosí tepláky
a baví se jen.....se zvláštními kluky.
Na to zvonek, který do uší štípe
Jako budík, když ráno pípne
A vy na chodbě zběžně předbíháte svého vyučujícího této hodiny
Jenž se na vás dívá jako na spodek spodiny
A aniž byste vůbec byli ve třídě, tak už se těšíte na konec hodiny.
Před automatem sedí nějaká banda volů
A vy nedopatřením na schodech málem srazíte profesora Gollu
Do třídy doběhnete potem orosen
Ovšem profesorka už sedí za stolem, zapisuje pozdní příchody a při pohledu do její nelibé tváře jste zdrcen
Pak jen vytáhnout sešit skýtající všechny předměty
A půjčit si tužku od spolužáka co má nějaké psací potřeby do foroty

A tak ubíhá vám dlouhá chvíle
Ovšem o velké přestávce ožíváte z letargie
Kvapem k automatu! Nakrmit ho drobásky, co vydělal jste v Mekáči
I když hned po otevření zkažené bagety je vám těch peněz líto k pláči
Pak jen další, nyní už apatické trpění zbytku výuky
A přehlušit profesorovým výkladem sebevražedné pohnutky
Pak jen domů, touže po věčném spánku
Protože jste nedostal na vysvědčení samé jedničky ale i jednu horší známku

Jonáš Sýkora, 4.B

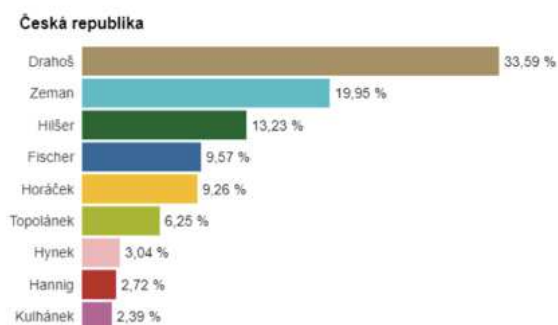
Gyperner si volí prezidenta

Dne 12. prosince jsme se jako škola zúčastnili studentských voleb prezidenta. Svůj hlas přišla do volební urny hodit téměř polovina z nás. Nejvíce příznivců si na naší škole získal kandidát Jiří Drahoš, pro kterého hlasovalo 43 studentů. Tímto výsledkem se příliš nelišíme od ostatních 396 škol, které se také zúčastnili tohoto projektu. Celkově Jiří Drahoš totiž obdržel přes 33% hlasů, díky kterým se stal vítězem. Za něj se na druhé místo s velkým odstupem dostal současný prezident Miloš Zeman. Ten si ovšem, nutno podotknout, na naší škole moc velkou oblibu nezískal. Protože se mezi námi našli jen tři voliči, kteří by chtěli, aby nás náš současný prezident dál reprezentoval nadcházejících pět let.

Jaký byl tedy cíl tohoto projektu? Pořadatelé chtěli podnítit zájem o politiku jak u budoucích, tak současných prvovoličů, a aby se na základě zkušeností, které touto cestou získali, v budoucnu účastnili skutečných voleb.

A tak bych tímto chtěla poděkovat všem, kteří se této akce zúčastnili a obětovali pár volných minut své přestávky tím, že přišli vyjádřit svůj názor a svojí účastí podpořit tuto akci.

Ludmila Plevková, 1.B

Dobrovolnická konference – NEBUŽME MIMO

Dne 14.12 se na naší škole uskutečnila každoroční dobrovolnická konference pod vedením paní profesorky Jeřábkové. Sešli jsme se v příjemné vánoční atmosféře. Učebnou vonělo cukroví a krásná vánoční výzdoba nás naladila na tu správnou náladu. Každý, kdo chtěl pomoci, zapojit se a NEBÝT MIMO, si na konferenci určitě našel svoje. Byly zde prezentovány projekty uskutečněné v minulém roce a studenti, kteří se jich zúčastnili, nás inspirovali svým nadšením a zkušenostmi. Dozvěděli jsme se například o pracích na opravě kostela ve vesnici Činěves. Tam studenti strávili pár letních dní plných dobrých skutků, práce a zábavy. Poté studentky prezentovaly svůj podíl na sběru vlny pro děti z kojeneckých ústavů a dětských domovů. Slyšeli jsme také o projektu Srdíčkový den a vyrábění školních pomůcek do rozvojových zemí pod vedením paní profesorky Dědečkové. Je opravdu obdivuhodné, kolik se toho za minulý školní rok stihlo realizovat a jaký měla pomoc rozsah. V další části konference se nám představili hosté. Člověk v tísní se svým projektem doučování dětí ze znevýhodněných rodin, nadace Světlo pro svět a spousta dalších.

Dále se mi podařilo získat pár zákulisních informací o některých akcích, o které se s námi podělil jeden ze studentů.

Činěves... vzpomínka? Dostala se k nám zpráva, že na našem kostele minulou noc blbnuli nějací výrostci a způsobili hmotnou škodu. Rozhodli jsme se tam počkat pro případ, že se ten večer opět objeví. Chtěli jsme je zkusit při dalších výtržnostech chytit a předat je policii. Tak jsme tam čekali celý večer a krátili si čekání tichou prací, když v tom jsme za hřbitovní zdí uslyšeli hlasy a najednou jsme se zraky střetli s hlavou kluka tak 15-16 let. Pozdravili jsme ho, protože naše utajení bylo stejně to tam. Nakonec se z něj vyklubal hrozně milý kluk. Následně přivolal celou jejich partu, která se jevila taky v pohodě. Nakonec se nám podařilo z nich vytěžit i jména dvou delikventů, která jsme předali dál. Takže ve výsledku jsme si užili moc fajn týden, udělali dobrý skutek a našli si nové přátele. Zažili jsme toho hrozně moc. Sice někdy jsme měli zběhovské myšlenky, že pojedeme domů a tak, ale když se poohlídíme na celou věc zpátky, tak rozhodně nelitujeme, jestli můžeme doporučit, ta příští rok jeďte taky.

Fráze: "Dobrý den, podpořte prosím srdíčkový den!" se mi už neodmyslitelně vryla do paměti a jen tak ji už pryč nedostanu. Co jsem tak počítal, otočil jsem materiál asi za 3-3,5 tisíc. Tento rok jsme prodávali propisky, magnetky, notoricky známá srdíčka a nově i kávu z Brazílie. Šlo to celkem hladce a vydělávat peníze místo školy byla zábava...když nedopadne maturita, tak bych mohl možná celkem úspěšně prodávat drogy. Dokonce jsem si i odnesl ponaučení, že i když člověk řekne, že nechce přispět, tak to neznamená, že po chvíli naléhání a psychického nátlaku sbírku nepodpoří.

Tak jste slyšeli, při pomáhání neděláte jen dobrý skutek, ale užíváte si i spoustu zábavy, načerpáváte nové zkušenosti a získáváte přátele. Nejenže uspokojíte ten hlásek, který vám

našeptává, že byste taky mohli jednou udělat něco pro ostatní. Já osobně mám s neziskovými organizacemi zkušenosti a pomáhat mi opravdu smysl dává. Ráda se v příštím roce, když bude příležitost, zapojím i ve školních projektech. Myslím, že je důležité NEBÝT MIMO a snažit se pomoci lidem, kteří nemají takové možnosti, a obecně dělat svět lepším místem. A co vy? Dává vám to smysl?

Rozálie Matějková, 2.B / Martin Darebník, 3.B

Vánoční akademie 2017 – Pohled z backstage

Dovolte mi krátké ohlédnutí za tradičním koncertem KG, kterým ve škole končí kalendářní rok. Sice bych Vám prostřednictvím tohoto článku rád zprostředkoval pohled na koncert z backstage, nicméně z mého pohledu jakožto moderátora je to spíš pohled z understage.

1. FÁZE: PŘÍPRAVA

Pro někoho delší, pro někoho kratší. Faktem ale je, že se musí připravit nejen vystupující, ale i průběh celé akce. V první fázi bych si ještě zdaleka netroufal mluvit o nějaké nervozitě, šlo totiž spíše o zmatenost všech přítomných stran.

2. FÁZE: 1 DEN DO KONCERTU

U některých začínají malinko pracovat nervy. Narychlo se doladují poslední detaily. Všichni se navzájem snaží ujistit, že všechno dobře dopadne, i když tomu ve skrytu duše třeba nevěří.

3. FÁZE: DEN D

Netuším, jakým způsobem to cítili ostatní, nicméně pro mě bylo dopolední vyučování překvapivě uklidňující a měl jsem pocit, že je vše normální. Po příchodu do Karlínského Spektra jsem si ovšem připadal o poznání hůř. Vybavili se mi totiž přeplněné válečné lazarety z doby 1. světové války, kde vládli zmatek, děs, nervozita, strach a mnoho dalších „pěkných“ věcí. Kdyby nás u toho někdo filmoval, působilo by to asi dost komicky. Osobně jsem se snažil svojí nervozitu nedávat najevo. Nakolik se mi to dařilo? Těžko říct. Je až neuvěřitelné, jak si člověk pár minut před začátkem uvědomí, kolik toho vlastně neumí nebo v čem si není jistý.

A pak to začalo. Mé chyby našťastí přebila úžasná vystoupení, u kterých běhal mráz po zádech a které dodaly letošní vánoční akademii velmi vysokou úroveň. O tom svědčí i to, že celá škola několikrát tleskala ve stoje (a to nejen kvůli nedostatku míst k sezení)!

Ještě jednou Vám my diváci moc děkujeme!

Matěj Sladký, 2.B

Pozvánka na maturitní ples Karlínského gymnázia

KARLÍNSKÉ GYMNÁZIUM

si Vás dovoluje pozvat
na

MATURITNÍ PLES

který se koná:

**12. 3. 2018 od 19h
v paláci Lucerna**

Ohlédnutí za uplynulým rokem 2017

V LEDNU zloba – věčná škoda.

Zatímco Malta převzala v Bruselu předsednictví EU, v Česku zatím bylo jen bláto v podobě nečekané vlny nenávislných komentářů k černošskému modelovi pózujícím v letácích obchodního řetězce Lidl. Jestli však u nás bylo bláto, pak v USA nastalo období krutých mrazů. Byl totiž jmenován nový prezident Donald J. Trump.

ÚNOR bílý, Česko šílí.

Ministr průmyslu a obchodu Jan Mládek skončil ve funkci a ministryně práce a sociálních věcí nevěděla jaká je minimální mzda. Do Prahy možná přijel severokorejský špion a Tomio Okamura našel sympatie v Marine Le Penové, která mu pochválila jeho svaly. KDU-ČSL a STAN se rozhodly kandidovat společně v blížících se parlamentních volbách, ke kterým si dokonce nechaly natočit předvolební spot v duchu společného přátelství. To jim však dlouho nevydrželo. Již v prosinci Jindřich Forejt opustil svůj post ředitele hradního protokolu, v únoru pak i svůj post na ministerstvu zahraničí. Stalo se tak mimo jiné i kvůli užívání tvrdých drog. To vedlo k tomu, že Pražský hrad vyměnil za konopištský zámek.

BŘEZEN, za Hanče vlezem.

„Za nic nemůžu, jsem kluk z Hostinného“ říká Marek Hanč, což je jméno, které vám pravděpodobně nic neříká. Zato např. Pavel Bém, Jan Mládek, Jaroslav Faltýnek nebo Adriana Krnáčová už asi ano. Marek Hanč je totiž odborníkem na PR. Jaroslava Faltýnka pak zachytily kamery, jak sděluje Babišovi, že mu projev psal právě Hanč. Březen byl také měsícem, kdy ohlásil kandidaturu na prezidenta Miloš Zeman.

DUBEN, už radši pudem.

„Jó pozor, já mám hroznejch přátel jako! Jako náchodskej starosta, tak je to fičák jako jo. Se mrkněte, já mam tisíc lajků běžně,“ řekl novinářům Jan Birke z ČSSD. Jedno se mu ovšem musí nechat. Volby pro ČSSD posléze skutečně „fičák“ byly a dostaly ji do kolen. V Brně zase měly na předvolebním mítinku KSČM vystoupit kapely, jako je např. Lucie nebo Kryštof. Jen škoda, že o tom zmíněné kapely nevěděly.

KVĚTEN – Pásli ovce Valaši v ministerské salaši.

Místo Andreje Babiše na ministerský post usedl Ivan Pilný. Se slovy „nastav si to, tady to máš vobráceně“ přivítal premiéra Sobotku na Hradě Miloš Zeman, který si myslel, že premiér jde podat demisi. A zatímco na předsedu vlády hrozil prezident holí, udělil milost Jiřímu Kajínkovi, nejslavnějšímu českému vrahovi. A zem se zatřásla i na ministerstvu školství, kde se provalily obrovské podvody ve sportu. Policie zkoumá dotace za bezmála půl miliardy korun a náměstkyni ministryně školství uvrhla do vazby. Ministryně Valachová tedy rezignovala na svou funkci.

ČERVEN – V Americe, o kelvin více!

USA odstoupily od pařížské klimatické dohody, kterou v roce 2015 přijalo 195 států, mezi nimiž je i mimo jiné KLDK. „Dohoda je handicapem pro ekonomiku USA. Nechceme,

aby se nám ostatní lídři smáli. Už to dělat nebudou,“ řekl Donald Trump. Planeta sice smutnila, ale na Hradě se slavilo. Vratislav Mynář totiž slavil padesátiny a na Hradě uspořádal velkou oslavu, kam se dostavila asi stovka hostů z řad politiků, lobbistů, umělců i sportu.

ČERVENEC – nový spojenec

Zatímco v Německu byly povodně, jih Evropy sužovaly kruté požáry. Jako papír také shořela dříve avizovaná koalice KDU-ČSL a STAN. A neradoval se ani „Pitomio“ Okamura, kterého takto podle verdiktu Městského soudu v Praze můžeme nazývat v případě oprávněné kritiky. V červenci se však Okamura nevzdal a podal dovolání k Nejvyššímu soudu.

SRPEN – Puč je fuč.

V červenci 2016 došlo v Turecku k pokusu o převrat. V srpnu 2017 se pak započaly masivní soudní procesy s téměř 500 obžalovanými. A zatímco se v Turecku zatýkalo a soudilo, v ČR se na ulicích kouřilo. V srpnu totiž vešel v platnost tzv. protikuřácký zákon. Kromě hostů restaurací zůstaly venku také billboardy kolem dálnic. Ty se hromadně proměnily na české státní vlajky.

ZÁŘÍ – Katalánsko se snaží.

Start účtenkové loterie, vydání Babiše a Faltýnka, i to byla zářiová nabídka. Policii vstříc se vydali také někteří Katalánci usilující o nezávislost Katalánska. Referendum však neposvětila vláda v Madridu a mimo jiné i díky tomu vznikly následné nepokoje.

ŘÍJEN – volbami ovíjen.

Zaorálek nostalgicky vzpomínal na otce, Čtvrtníček zase střílel Kalouska do hlavy a celé ANO „makalo“. I tak vypadalo předvolební šílenství pohledem spotů jednotlivých stran. Poměrně zajímavé pak byly i volby samotné. Například TOP 09 přinesla nejmladšího i nejstaršího poslance, ODS nejdéle sloužícího poslance. Ve volbách zaznamenala neúspěch hlavně levice. Poslanecká půda pod nohama se tak nějak semlela i Martě Semelové z KSČM, která se do PS nedostala z 1. místa pražské kandidátky. A takto bychom mohli pokračovat napříč všemi politickými stranami. Samotné výsledky voleb myslím krásně vystihuje jedno z českých přísloví, tj. „chodí štěstí dokola, semtam sedne na vola“.

LISTOPAD – kdo by se hanbou nepropad?

Po volbách se na základě jedné z podaných stížností rozhodlo, že budou přepočítány preferenční hlasy ODS. (Pi)Tomio Okamura omylem své hnutí přejmenoval na EET. A Jana Nečasová (dříve Nagyová) byla spolu s dalšími nepravomocně odsouzena. „Kikina má picmocha“ – i takto soudkyně Hájková citovala obžalovanou z nahrávek. Pavla Hájková vystřídala soudkyni Královou. Ta byla o z případu odvolána kvůli zaujatosti a o měsíc později ji ministr spravedlnosti zprostil funkce. Tvrdá slova ovšem nepadala jen u soudu. V listopadu totiž „mírumilovný“ český národ (resp. jeho část) slovně velmi nevybíravě napadal třídu teplických prvňáčků, která pro nás všechny jistě představuje „obrovské riziko“.

PROSINEC – zázraky se dějí!

Stejně jako vláda Bohuslava Sobotky odešla i Zemanova cukrovka. Informaci o cukrovce sice Zeman sdělil ještě v listopadu, ale myslím, že by se dala považovat za vánoční zázrak, proto

ji zařazují až do prosince. Ale ani Vánoce nezabránilo tomu, aby se politikům třásla půda pod nohama. To se týkalo například Piráta Michálka, který čelil návrhu na odvolání z funkce. „Co jsi z úst vypustil, ani párem koní nedostaneš zpět“ o tomto přísloví se několikrát přesvědčil předseda Poslanecké sněmovny Radek Vondráček z ANO, který ve snaze chránit svého šéfa Andreje Babiše zřejmě nechtěně zpochybnil samostatnost a objektivitu české justice. Konec roku byl také bohužel ve znamení dvou spadlých mostů. Jeden se zřítíl v roce 2008 ve Studénce a soud právě v prosinci zprostil obžalované viny. Druhým mostem, resp. lávkou, která se zřítíla, byla lávka pro pěší v Tróji.

Matěj Sladký, 2.B

---

5 let na hradě, co je na snadě?

Svůj článek začínám Googlem. Respektive tím, co lidé nejčastěji vyhledávají v souvislosti se současným prezidentem. Hledanými hesly tedy byly „Miloš Zeman“ a „Zeman“. Výsledkem vyhledávání byla hesla nemoc, 2017, zdravotní stav, noha, věk, znovu, transparentní účet, countdown, maso, rakovina, miloš, nema nohu. Lidé se tedy především zajímali o Zemanův zdravotní stav, jeho opakovanou kandidaturu a aplikaci countdown odpočítávající čas do konce jeho prezidentského mandátu.

Už když Miloš Zeman kandidoval na prezidentský post, byl voliči znám jako expremiér. Po jeho zvolení se tedy stal v pořadí druhým prezidentem v historii ČR, který dříve zastával funkci předsedy vlády. „Václav Klaus je jediný silný protihráč, kterého jsem v politickém životě ČR potkal. Všichni ostatní byli stádo šašků,“ pronesla současná hlava státu. A právě Václav Klaus byl premiérem a prezidentem ještě před Milošem Zemanem, kterého také konec konců v boji o Hrad v roce 2003 porazil.

Za dobu působení ve své funkci zažil čtyři různé premiéry a jejich vlády. Jednak vládu Petra Nečase, ve které seděl v ministerském křesle i jeho největší rival v prezidentské předvolební kampani Karel Schwarzenberg. Úřednickou vládu Jiřího Rusnoka, nynějšího guvernéra ČNB. Sobotkovu vládu, která jako teprve třetí v historii Česka dokončila své čtyřleté vládní období, a nově jmenovaný kabinet Andreje Babiše.

„Za celý svůj život jsem se nesetkal s blbějším a závistivějším stvořením, než je český novinář.“ To je jen jedno z mnoha prohlášení Miloše Zemana, kterým nám dokládá svůj vztah k novinářům. Možná i proto si na Hrad přizval mluvčího Ovčáčka, který mluví jak jménem prezidenta, tak jménem svým, a komunikaci s žurnalisty se nevyhýbá.

„Já mám v očích svých příznivců poctivé dvě brady, v očích svých nepřátel tři brady“ pronesl Zeman před volbami v roce 2012. Tehdy však ještě nevěděl, že se v jeho životě objeví ještě jiný „brady“, tedy Jiří Brady, kvůli němuž čelila kancelář prezidenta republiky nařčení z účelového zrušení udělení státního vyznamenání Bradymu. Mělo se tak stát, protože se příbuzný J. Bradyho, tehdejší ministr kultury Herman, sešel s Dalajlámou, což se p. Zemanovi nelíbilo. Již třináct let prý Zeman nepije Becherovku, ale padesát jedna a půl procentní slivovici. Zavedl bezpečnostní kontroly na Hradě a jako jeden z mála evropských

státníků výrazně inklinuje k Rusku, přesto však za jeho vlády na Hradě poprvé zavlála vlajka EU. Je proslulý svými osobitými bonmoty, tím posledním by pak měl být epitaf, který vymyslel v létě 2015. Ten by měl znít takto: „Zde leží člověk, který každého blbce rozzuřil do nepříčetnosti.“

Uplynulých 5 let s sebou přineslo určitá specifika. Připojuji tedy mírně satanistický slovníček pojmů:

PRAŽSKÁ KAVÁRNA

– Negativní označení pro skupinu „sluníčkářů“, nesdílejících názory Miloše Zemana.

TRANSPARENTNÍ ÚČET

– Nová sociální síť, kde mohli občané zanechat vzkaz hlavě státu nebo se prostřednictvím něj dorozumívat za minimální obnos jednoho haléře.

VRATISLAV MYNÁŘ

– Vedoucí Kanceláře prezidenta republiky, bývalý předseda SPOZ. Národní bezpečnostní úřad mu zamítl udělit prověrku na stupni přísně tajné, kterou by měl potřebovat k výkonu své funkce. Tento fakt by někomu mohl připadat poněkud paradoxní vzhledem k tomu, že kvůli bezpečnosti musí i běžný občan před vstupem na Hrad projít důslednou kontrolou. Co dodat, než že pan Mynář je na Hradě jako ryba ve vodě. Zkrátka úplný kapr po mynářsku!

JIŘÍ OVČÁČEK

– Tiskový mluvčí prezidenta ČR a novinář. Studoval Arcibiskupské gymnázium v Praze, poté přešel na soukromé Ekologické gymnázium, kde složil maturitní zkoušku. Studoval také andragogiku na FF UK, nicméně studia nedokončil. Mnohými je přezdíván Ovčí Mluvčáček a kvůli jeho výrazné roli po boku Miloše Zemana je mnohými považován za politika. Stal se také předmětem politické satiry, když o něm Městské divadlo Zlín udělalo dvě inscenace, tj. Ovčáček čtveráček a Ovčáček Miláček.

NADAČNÍ FOND MILOŠE ZEMANA

– Slouží k umoření státního dluhu. Každý měsíc na něj Miloš Zeman posílá 1/3 svého platu.

BUNDA SEM, BUNDA TAM

– autorem článku volně interpretovaný Zemanův výrok, který pronesl v poněkud ostřejší formě v Hovorech z Lán. Sám se přitom prý „*inspiroval Schwarzenbergem, který v každé druhé větě říká hovno.*“ Podle Jiřího Ovčáčka tímto výrokem chtěl současný prezident vyvolat veřejnou diskuzi, což se mu konec konců povedlo.

Závěrem zní otázky: 5 let na Hradě, co je nasnadě? Co se nabízí? Kdo se komu podbízí? A kdo je nám cizí? Naši přízeň sklízí?! Přemýšlejme nad tím vším, víc už vám však nepovím!

Matěj Sladký, 2.B

„Milí moji přátelé...“ aneb Zeman znovu na Hradě

„Milí moji přátelé, dovoluji vám, abych vám všem ze srdce poděkoval, za vaši pomoc a podporu při volbě prezidenta republiky.“ Těmito slovy začal Miloš Zeman svůj vítězný projev v pražském Top hotelu. V tu chvíli už bylo jasné, že jako první v historii obhájí svůj mandát v přímé volbě prezidenta. Konečný výsledek, 51,36 %, to jen stvrdil. „Před pěti lety mi důvěru dalo 2 700 000 voličů. Teď to bylo 2 800 000 voličů,“ oznamoval vítěz voleb a poděkoval všem, kteří šli k volbám, a hned poté lidem, kteří mu v druhém kole dali hlas. „Nebýt vás, tak jsme to nevyhráli.“ Dále děkoval lidem, kteří ho přímo a aktivně podporovali.

Naproti tomu neúspěšný Jiří Drahoš, začal svůj projev poděkováním všem, kdo šli k volbám. „Dovolte, abych tedy nejprve poděkoval všem občanům České republiky, kteří přišli k volbám. Bylo to důležité.“ Drahoš pak poděkoval za hlasy, které obdržel a pogrataloval Zemanovi k vítězství. Řekl také, že se nechystá odejít z veřejného života a je rád za vlnu energie, která se v souvislosti s volbami vzedmula. „Já vám slibuji, že tuto energii a naději ponesu i já dále. Já neodcházím z veřejného života.“ Vyzyvatel současné hlavy státu pak postupně pozval na pódium celý svůj tým a bývalé protikandidáty, kteří mu před druhým kolem vyjádřili podporu. Výsledek, 48,63 %, považuje za velmi dobrý, vzhledem k tomu, že ho ještě před rokem a půl znalo jen minimum občanů. „Žádné zklamání nezavládlo. Všichni mi říkali, že je to vlastně úžasný výsledek, těsně pod 50 %.“

K volbám se vyjadřovali i politici, napříč celým Českem. Premiér v demisi Babiš, pogrataloval Miloši Zemanovi k vítězství a řekl, že je rád, protože se potvrdila jeho prognóza o tom, že volby vyhraje méně útočný kandidát. Naopak předsedové Top 09, Starostů nebo Pirátů, vyjádřili lítost nad těsnou prohrou jejich favorita – pana Drahoše. Komunisté a SPD pak oceňují vítězství současného prezidenta a chápou ho jako signál, že česká společnost je nakloněna přímé demokracii.

Před vítězstvím voleb je nyní úkol sjednotit takřka na půl rozdělenou společnost. „Chtěl bych být, jak stárnu, poněkud pokornější, poněkud méně sebevědomý a poněkud vstřícnější vůči názorům lidí, kteří mají jiné názory, než mám já. Být méně arogantní, i když si o některých z nich i nadále nebudu myslet nic dobrého. Ale ne o všech,“ odpověděl Zeman na otázku, která se týkala změn v jeho

chování. To, že sjednocování polarizované společnosti nebude lehké, připouští i Andrej Babiš a dodává: „Já se také snažím a budu snažit o to, abych společnost pomáhal spojovat.“

Všichni politici dále ocenili vysokou volební účast, ta přesáhla hranici 66 % a je jednou z nejvyšších od vzniku samostatného českého státu. Podle odborníků, však byla spojena s emocemi kolem prezidentských kandidátů a neznačí větší zájem lidí o politiku.

Štěpán Hájek, 1. B

Let holubů (část druhá)

David je tichý a nesmělý kluk, který touží získat si srdce Renesmé – své krásné spolužačky. Svou lásku vyjadřuje básněmi, což jí však zřejmě nestačí. Jednoho dne ji totiž potká v parku, kde se líbá s úplně neznámým klukem. To Davidovi úplně rozbije jeho svět. Je z toho tak rozhozený, že se na přechodu pro chodce pořádně nerozhledne a plnou rychlostí se k němu řítí Opel...

Dálková světla automobilu už byla na dosah ruky, když ho jakási síla strhla dozadu. David přistál zády na asfaltce – dosud vlhké od ranního deště – a sledoval, jak mu těsně kolem nohou projel Opel. Během jízdy ještě stačil jeho řidič vystrčit z okna zdvižený prostředník, čímž vyjádřil Davidovi své sympatie. Chlapec se otřeseně zvedl z asfaltu.

Teprve teď mu došlo, že se mohl zabít.

„Jsi v pořádku?“, zeptala se ho starostlivě jakási dívka v modré blůze a pomohla mu.

„Asi jo“, zakoktal David a začal si neznámou prohlížet. Měl pocit, že ji už někde viděl. Na chvíli se zamyslel a poté se mu to vybavilo. To byla ta dívka, do které omylem vrazil na chodbě gymnázia!

„Ty se jmenuješ David, že jo? Já jsem Kristýna. Ta holka z chodby. Co se tam vůbec stalo? Kdybych náhodou nepřiběhla, tak bys byl...“

„Na placku“, dopověděl chlapec. „O nic nešlo. Jenom jsem se nerozhlédl...“

„Tomu nevěřím“, odporovala Kristýna a podívala se mu zpříma do očí. David měl pocit, že do něj vidí jako do průhledné vitríny, a proto se pokusil odvrátit. Dívka ho však zadržela ruku. „Když jsem tě tam viděla stát, vzpomněla jsem si na svou kamarádku. Byla zamilovaná do jednoho kluka ze třídy. On jí ale jenom využíval. Ve skutečnosti k ní nic necítil. Jednoho dne si s ní dal schůzku na nádraží a dal jí zničehonic kopačky. Ji samotnou to natolik zlomilo, že se rozhodla to ukončit. Naposledy jsem ji viděla, jak skáče pod jedoucím vlakem. Do teď si vyčítám, že jsem jí nemohla nějak pomoci. V tu chvíli se totiž dívala úplně stejně jako ty před chvílí na to jedoucí auto. Pořád nešlo o nic víc, než o rozhlédnutí na přechodu?“

David si povzdechl a uznal, že má pravdu. vzdal další pokus o útěk a společně s Kristýnou usedl na dřevěnou lavičku, kde jí začal vyprávět příběh o sobě, o Renesmé a o básních. Čas jim oběma příjemně plynul, zdálo se, že jindy tvrdá zeď černobílého kostela při pohledu na ně změkla. Listy platanu odevzdaně spadávaly na chodník a vytvářely na zemi pestrobarevnou mozaiku.

„No, a to je asi tak všechno“, řekl David a pohlédl na ní. „Za jeden den jsem stačil přijít o všechno.“

„Nesmysl! Nehodila by se k tobě. A vůbec, víš kolik tu je na Karlíně pěkných a chytrých holek? Co třeba já?“ David se na chvíli zarazil a nepatrně zrudl. Tak přímou otázku nečekal. Před tím, než odpověděl, si pozorně prohlédl Kristýnu od hlavy až k patě a uznal, že ano. Sám sobě si musel přiznat, že se mu v životě s nikým, jako je ona, tak dobře nepovídalo.

„Nezašla by sis někam do kavárny?“

„A víš, že jo?“

Kristýna poté vložila svou dlaň do jeho a společně se vydali z parku pryč. Davidovi se zdálo, že by teď dokázal klidně vzlétnout. Jeho svět se zase navrátil do klidu, bouře utichla.

Nedaleko od nich vzlétl k nebi pár holubů, dotýkaje se křídly jako milenci a shlížel na park pod sebou. Koruny platanů rozhýbal silný větřík a odhalil tak Renesmé, jak od sebe vyhnala

frajera a následně si zapálila cigaretu. Já můžu mít kluků kolik chci, pomyslela si a z úst ji vyšel kouř podobný bouřkovému mraku.

(Tuto povídku věnuji všem, kteří hledají pravou lásku.)

Jakub Jedlička, 1.B

Opuštění

Proč jen jsi mne opustil? Osamocená teď bdím a dívám se z okna za tvým stínem. Vyhlížím tvůj mladistvý úsměv, jiskřičkami plné hravé oči, tváře zbarveny do odstínů růžové... Doufám, že zaslechnu kroky, že ucítím tlukot tvého srdce vedle svého, zkrácený dech a šeptaná slova na důkaz tvé lásky. Stále věřím, že pocítím tvé rozpálené rty na svých, doteky ve vlasech, že nezůstanou pouhou vzpomínkou.

Byl jsi skutečný. Já to vím. Na mé pokožce jsou stopy tvých dlaní. V srdci mám vyryta tvá láskyplná slova. V mysli chovám vzpomínky na to, kdy naše láska byla oheň planoucí na cestu tímto ošklivým světem. Po tvém odchodu teď mé srdce umírá steskem. Slzy hasí náš společný oheň. Třes ze strachu života bez tebe mi ničí duši, kterou jsi kdysi opěvoval. Proč jen mne najednou nevidíš? Nevidíš lásku, kterou k tobě chovám. Proč jen bereš nám tu šanci milovat se bez následků? Byli jsme jako jedno tělo, jedna mysl a jedna duše. Copak necítíš tu bolest lásky?

Neohroženost, vytrvalost a odhodlanost sledují teď naše kroky. Ale ty raději volíš cestu bezpečí, cestu samoty. Byli jsme jako tygr a jehně. Oheň a voda, nebezpečí a nevinnost. Avšak bez jednoho nemůže existovat ani to druhé. Jsme zmatení. Ovládnutí vlastními pudy. Byla bych ochotna pro tebe umřít, ale ty se raději stáhneš do bezpečí. Od kdy nevinnost bojuje pro nebezpečí? Od kdy jehně bojuje ve válce za tygra? Mé srdce puká při vzpomínkách na tebe, ale raději se mučí, nežli by mělo na tebe zapomenout. Cítíš to? Cítíš ten vynechávající rytmus mého srdce? Dal jsi mi křídla, naučil mne létat, a pak jsi je ustříhl. Vidíš, co tvá ztráta ve mně vyvolává? Jsem navěky odsouzena. Život bez tebe je horší než peklo samo. Proč jen jsi mne, lásko, opustil? A nechal mne napospas této nebezpečné cestě životem...

Hlava mi říká, ať na tebe zapomenou. Ale srdce, že tě nemám nechat jít. Když vzpomínám na nás dva, jak jsme se drželi v dešti za ruce a přísahali si, že si nikdy neublížíme, zůstává ve mně stesk, pouze stesk. Stíny večera stáhly příkryvku přes oblohu. Blížila se bouře, ale my se schovali pod tvůj deštník a nechali smutné slzy deště stékat kolem nás. Hučení dopadajících kapek bylo téměř tak silné jako bušení našich srdcí. Vzal jsi mi tvář do rukou, přiblížil se ke mně a pošeptal mi, že mě miluješ. Pamatuješ si, co všechno jsi mi slíbil? Pověděl jsi mi, že bys mě mohl držet navěky. Ale ty už jsi dávno pryč. Tvé sliby zůstávají prázdnými slovy.

Bez tebe mé srdce hledá cestu. Už jsem unavená z poslouchání vlastních slz. Prosím vrať se mi, lásko. Pronásleduješ mě ve snech. Nemohu tě nechat jít. Proč jen si mne opustil? Byl jsi světlem mého života. Příčinou mého dýchání. Cílem mých modliteb. Nechci už s tebou bojovat. Prosím vrať se mi...

Anna Kováčová, 3.A

Význam lásky

Co vlastně slovo láska vystihuje? Co to znamená? A jak je možné, že jedno jediné slovo dokáže říct víc než tisíce vět? Čím je tak zvláštní a proč jsou kvůli ní lidé šťastní i zklamaní. Přináší bolest i radost. Slzy i úsměvy. Milióny a snad i miliardy srdcí jsou díky ní na světě. Život už od pradávna vznikal jen a jen z lásky. Z toho citu, který se zcela liší od ostatních. Láska může být laskavá i nemilosrdná, neopětovaná i oboustranná.

Jednou rozbuší každé srdíčko a pohladí každou duši. Někomu trvá déle než ji najde a někdo ji pozná už v raném mládí. Záleží jen na nás a na osudu, jak nám cestu předurčil. Jak si vlastně lásku představujeme? Je to snad růže, jež může kvést a vonět nebo zvadnout a uschnout? Nebo ji vidíme jako hvězdičku na noční obloze, která svítí jasným světýlkem dlouhé roky a možná i staletí či tisíciletí? Ne, ani jedna z těchto představ není skutečnou láskou. Tu najdeme jen v srdcích. Vidět je všude kolem nás, stačí se jen pořádně rozhlížet. Tamhle jde babička s dědečkem a dívají se na sebe šťastnýma očima. A tady vedle sedí na lavičce mladá zamilovaná dvojice. Drží se za ruce, dívají se jeden druhému do očí a pak se dlouze políbí. O kousek dál jde maminka, tatínek a vezou kočárek. Ti už taky vědí, co je to láska, a nedají si jí vzít. Je jí tu tolik, a i přesto chodí po světě lidé, kteří se nemohou dočkat. Není to nespravedlivé? Samozřejmě že je, ale co je v životě spravedlivé? Vše se musí brát s nadhledem a třeba ji jednou najdou. Ale i tak je nádherný pocit, když se vám v mysli honí tisíce představ a myslíte jen na jediného člověka. Nemůžete se dočkat chvíle, kdy ho opět uvidíte. Přemýšlíte, co byste mu řekli. Ale když ten vymodlený okamžik přijde, stojíte a díváte se do prázdna neschopni vyloudit ze sebe jediné slůvko. Čas jako by se najednou zastavil a nic kolem neexistuje. Cítíte jen silné bušení srdce, rychlý dech. Toto by přehlédl jen hlupák. Láska je něco tak živého a zároveň neskutečného.

Pokud je to skutečný hluboký cit, nejste schopni myslet na nic jiného než na osobu, která vám uloupila polovinu srdce. Hlavou vám prolétávají vzpomínky na dobu, kdy jste s ní byli. A poté zase dokola a ještě jednou. Už nevíte, co s tím? Není nějaký způsob, jak zastavit její šíření dřív, než vás doslova celé pohltní? Jak se jí zbavit nebo ji aspoň oddálit? Bohužel tahle krásná choroba patří mezi nevyléčitelné. Jestli je ale naplněná, klidně se jí poddejte a nechte se unášet vědomím, že nejste sami. Jenže, když vám přináší jen samé zklamání, je lepší zkusit zapomenout. Při této léčbě záleží jen na vaší duši, jak moc je silná. Sesebírejte všechnu sílu až z konečků prstů a pusťte se do odvykací kúry. Každopádně je jisté, že nemoci, tak krásně pojmenované, podlehneme všichni. Někdo dříve, jiný později. Každý si zažije ten pocit, kdy nevíte, jestli plakat, nebo se smát. Krev uvnitř vře a cítíte, jako byste měli každou chvíli vybuchnout. Najednou zase mrznete a nevíte proč. Duchem jste nepřítomní a všichni vám to vyčítají. Nežijete v reálném světě, ale ve svém vlastním. Vytvořili jste si v něm svou budoucnost. Vznášíte se nejmíň sto metrů nad zemí. Vzpomínáte na minulost, přemýšlíte o tom, jaké by bylo kdyby... Je to něco úžasného. Všechno kolem je zakryto růžovou mlhou, která nepustí žádnou špatnou věc. Každý z nás prožívá lásku jinak, ale příznaky jsou stejné. Věřte nebo ne, ale tento cit ovlivňuje i to, jak celkově vypadáme a jak nás vidí ostatní. Šťastně zamilovaní jsou už na první pohled krásní, naproti tomu zoufalí vypadají bledě a nezdravě.

Objasnila jsem tedy význam slova láska? Bohužel, ale ne. Jak už jsem zpočátku řekla. Je to jediné slovo, které nelze slovy vyjádřit. Ale jedno vím jistě. Když se poprvé objeví, bude to začátek nového života.

Kateřina Kořvancová, 2.B

Svědění

Občas všichni cítíme ten zvláštní pocit uvnitř nás. Takový divný tlak na hrudi, jako kdybychom měli příliš těsné oblečení, kvůli kterému se nám špatně dýchá. Dusíme se. Třesou se nám ruce. Nedokážeme se přimět rozumně uvažovat. Ale víme, čím je to způsobeno. Není to těsné oblečení.

Je to naše svědomí.

Něco jsme udělali, nebo naopak neudělali. Nepomohli jsme kamarádovi, který nás potřeboval. Předstírali jsme, že nevidíme tu starou babičku v metru, která se snaží udržet na roztřesených nohou, zatímco my sedíme na sedačce se sluchátky v uších. Rozbili jsme okno a odmítli se k tomu přiznat. Slíbili jsme rodičům, že něco uděláme, a potom jsme předstírali, že jsme na to zapomněli, přestože jsme byli pouze líní. Lhali jsme. Kamarádům, rodičům, příteli nebo přítelkyni, učitelům. Nepřiznali jsme zodpovědnost za něco, co jsme provedli, a sledovali, jak za to kvůli nám trpí jiný člověk. Možná proto, že se nám nechtělo. Nebo jsme si řekli, že to pro nás takhle bude jednodušší. Nebo jsme možná prostě měli strach.

Ale následky svých činů musíme nést vždycky. Jako první si to uvědomí naše tělo. V hlavě si klidně můžeme namluvit, že je všechno v pořádku, ale srdce reaguje po svém. Prudce se rozbuší. Začnou se nám potit ruce a neovladatelně se roztřesou. Pak se nám svědomí usadí na hrudi jako obrovský had, který se neustále svíjí a odmítá slézt. Dokud se nepřiznáme. Dokud se sebe neodvalíme všechnu vinu, kterou v sobě máme. Tíží nás vědomí, že jsme ublížili jiné lidské bytosti, která si to od nás nezasloužila. Mohlo to být i nevědomě, ale stejně nás to trápí.

Musíme se pokusit to odčinit. Pokud to neuděláme, ten pocit časem zmizí, ale stále se bude ukrývat v hloubi naší duše. A jakmile uděláme další špatnou věc, vrátí se v plné síle, a bude to ještě horší. Jako sněhová koule. Metaforicky. Efekt sněhové koule je z velké části psychologický proces, který začíná na události malého významu, ke které se přidávají další, které s ní souvisejí a staví na sobě, stávají se větší, závažnější a také v některých případech nebezpečné. A přesně takhle to funguje i v případě svědomí.

Já jsem lhala. Rodičům, kamarádům, učitelům. Spoustě lidí. Nesčetněkrát. Tíží mě to čím dál tím víc, ale pořád mi chybí odvaha přiznat se ke všem těm věcem osobně. Proto píšu tohle, protože vím, že to bude číst mnoho z těch lidí, kterým jsem kdy ublížila. Doufám, že mě

pochozí, a že jednou budou schopni mi odpustit. Nechtěla jsem sem dát své jméno, ale to by tahle omluva nic neznamenalala. Byl by to jenom zoufalý výkřik do tmy ve snaze cítit se líp. Ale nepomohlo by to. Takže...

Omlouvám se. Je mi nekonečně líto, že jsem vás zklamala. Promiňte.

Eliška Krajčovičová, 1.C

Konec

Jediné, co mě na mé cestě provázelo, byl strach. Podvědomě jsem tušila, kde jsem, ale nechtěla jsem si to za nic na světě připustit. Na to přece nevěřím. Šla jsem dál. Ne, že bych chtěla, ale něco mě nutilo pokračovat. Nedovedu to popsat. Možná ten všudypřítomný strach. Krajina spálenou na prach. Kolem se smutně válela mlha. Celá ztmavla popelem. Nebylo vidět ani na krok, a tak jsem se ztratila. I sama sobě. Začala jsem si připadat cize. Chtěla jsem se toho vtíravého pocitu zbavit. Ale jak? Byl stále se mnou. Stal se částí mého Já. A nejhorší na tom bylo, že ten pocit tam vlastně patřil. Tak jsem stála uprostřed mlhy a byla jsem hrozně sama. Měla jsem někam jít a nevěděla jsem kam. Někdo na mě čekal, a já nevěděla kdo. Snad proto jsem jen stála. A hledala se. Mezi mlhou, mezi pahýly stromů, mezi štěrkem. Nikde jsem nebyla ...

Stála jsem tam zřejmě dlouho. Čas nějakým způsobem ztratil význam.

Najednou tam byl. Stál tam ve svém dlouhém šedém kabátu. Jinak se nic nezměnilo. Poznala jsem ho a pousmála jsem se. Úsměv mi vrátil, a pak mě vyzval, abych si sedla. Chvilí jsem stála a uvažovala nad svým vzdorem. Pak jsem se posadila vedle něj. Spolu jsme hleděli před sebe. On dělal suchou větvičkou kruhy v popelu, a já ho mlčky sledovala. Poprvé porušil mlčení On. „Asi víš, kde jsi.“

Neznělo to jako otázka. Spíš jako oznámení. Mlčky jsem kývla. Zvědavě na mne pohlédl, asi čekal něco jiného. Sám pro sebe si pak dodal:

„V Pekle.“

Jen jsem se ušklíbla a stále nic neříkala. Trochu se ochladilo, a tak si přivinul plášť blíže k tělu.

„Není ti zima?“

Trochu se u té otázky usmál. Zřejmě mu přišlo zvláštní, bavit se v Pekle o počasí.

„A není to jedno?“

Vrátila jsem mu otázku. Pokrčil rameny. Domaloval další kruh. Pak ten klacík zahodil, a vzdychl. Pohlédl na mě. Kývla jsem. S tím kývnutím mnou projelo zvláštní zamrazení. Poprvé se mi podíval do očí. Nikdy by mě ani nenapadlo, že by mohly existovat tak zvláštní oči. A tak krásné. Ta směs šedozelené pableskující barvy, mě naprosto ochromila a nutila jen tak strnule sedět. Ten pohled se nedal vydržet. Sklopila jsem hlavu a teď jsem to byla já, kdo si začal kreslit v písku. Pak začal vyplňovat něco v knize. Už mě ani nezarazilo, že jsem si byla před chvílí jistá, že nic takového s sebou nemá. Otočil stránku. Něco si přečetl a zkoumavě na mě pohlédl.

„Kradla jsi.“

„Absurdní.“

Pak jsem ho uviděla, jak jdeme spolu. Smáli jsme se a políbil mě. Všechno jsem pochopila. Chtěla jsem Ho ukrást světu, ukrást si Ho pro sebe. A pro nás pro oba pár hodiněk času. Provinila jsem se. Přijmu trest.

„Lhala jsi.“

„Lhala...“

Před očima mi proběhly všechny mé lži. Viděla jsem se, jak lžu matce o známkách ve škole, jak lžu Jemu, a nakonec, jak lžu sama sobě. Pochopila jsem i důsledky svých lží. Věděla jsem, že si zasloužím potrestat. Pohlédla jsem zpátky na Něj. Něco si zapisoval. Zvedl hlavu, smutně se na mě usmál.

„Zklamala jsi.“

„Mockrát ...“

Byla jsem opět zpátky. Viděla jsem se, všechny ty, které jsem za ty roky zklamávala znova a znova.

Tak to pokračovalo. Dostávala jsem se pomalu do zvláštního stavu. Myšlenka na trest, na bolest už nebyla nijak nesnesitelná. Ani ve mně nevzbuzovala strach. Čím déle mi předkládal mé hříchy a mé prohry, tím víc jsem se na něj těšila. Něco jsem pochopila. Peklo, to nespočívá v trestu, ale spíš v uvědomění si vlastní viny. A to uvědomění páli. Stálo mě to dost sil, abych se nerozplakala. Zjistila jsem, že potřebuji být potrestaná. Být očištěná, zbavit se nánosu té špíny. Těšila jsem se na bolest. Čím dál víc...

Pak vstal a zaklapl knihu.

„Můžeš jít.“

„Nemůžu...“

„Jsi příliš mladá. Vrať se zpátky, máš dost času všechno napravit.“

„Já... nechci. Přijala jsem vinu, přijala jsem trest. Jak se mám vrátit zpátky?“

Ale už tam nebyl. Zmizel. Rozsudek vyřčen – podmíněčně propuštěn. Nemohla jsem tomu uvěřit. A vlastně jsem ani nechtěla. Kam mám jít? A... kudy? Víra v samu sebe se otřásla v základech. Vstala jsem.

„Nemůžeš mě tu nechat!“

Ticho. Do očí se mi draly slzy.

„Nemůžeš!“

Pak jsem si uvědomila, že On tu může všechno. I odsoudit mě k životu. Vyrasila jsem. Nevěděla jsem, kam jít. Prostě jsem šla. Po deseti krocích jsem si musela odpočinout, ale čím déle jsem šla, tím to bylo lepší. Občas jsem se otáčela, abych věděla, jestli tam náhodou nestojí. Nestál. -

Kolem mě posedával hlouček prázdných tváří. Zdálo se, že jediná jejich práce je dívat se na mě. Něco si vzrušeně šeptaly.

„Tak jak se cítíte, slečno?“

Něco jsem zachroptěla. Skoro jsem u toho přišla o krk, jak mě páli. Ale tváře z toho zřejmě měly radost.

„Sestro, přineste něco na bolest. Slečna se vrátila. Přežila to.“

Pustili mě za měsíc. Měsíc jsem ležela v nemocnici. Sama sobě jsem se hnusila. A tak jsem dělala všechno pro to, abych mohla co nejdříve odejít. Cvičila jsem, brala jsem léky. Napsala

jsem pár dopisů. V nich jsem vysvětlovala, co chci udělat. Omlouvala se za to, co jsem udělala. Omlouvala se za to, co jsem neudělala. Pár lidem jsem napsala, jak moc je mám ráda. Ale vysvobození nepřišlo. Ani nemohlo. Musela jsem odpustit sama sobě. A to jsem nedokázala.

Stála jsem na mostě. Pode mnou právě projela tramvaj. Rozpřáhla jsem ruce a počkala, až přejede ...

Kateřina Kořvancová, 2.B

Hra bez scénáře

Dostala jsem vzkaz. Vzkaz od mého milovaného přítele, o tom, jak dokáže nespěchat. Povídal mi v něm o Staroměstském náměstí a o tom, jak se stal divákem scény jménem Ulice. Kde lidé jsou herci, a sama hra žádný scénář nemá. A víte, co spočívalo v té hře? Spěchání... Vyprávěl mi, jak lidé spěchají. Protože to je ostatně jejich úděl, že? Spěch, řekněme, že toto je to pravé pojmenování pro naši hru bez scénáře. Ale on nespěchal. Je to jako zastavit se v čase, zastavit se uprostřed divadelní scény, vyprávěl mi. A v tento moment by jako správný herec měl čekat na náповědu a hru vrátit zpět do pohybu. Ale žádná náповěda nepřišla a on zjistil, že představení pokračuje i bez něj a má z toho rozpolcené pocity. Dostal možnost vidět hru z pohledu diváka. Pozoroval divadlo a ptal se sám sebe, jestli má tohle opravdu smysl, jestli je nám všem jako hercům v téhle hře dobře. Popisoval svět kolem něj v pohybu, trasy, které jsou dopředu určené, orchestr aut a tramvajů a nebe... ano, vyprávěl mi o tom úžasném momentu, kdy zvedl hlavu a podíval se na oblohu. Protože obloha nikam nespěchá, nezaujímá místo v našem divadle. Je pouze oponou. Takže, kam všechen ten spěch? Proč všichni jen tupě jdou s hlavou v zemi a neobdivují tu nádhernou noční oblohu? Ptal se mě v dopise. A já vím, že mu nedokážu odpovědět. Jen si představuji, jak tam takhle stál, uprostřed velkého náměstí s myšlenkou, že se bude muset dřív nebo později vrátit do hry bez scénáře...

K. H.

Samohlásky

Žáci a žákyně třídy 3.A si v hodinách literatury vyzkoušeli, jaké je to psát v dekadentním duchu. Přelohou jim byla báseň Samohlásky od J. A. Rimbauda. Nyní máte možnost se podívat, jak se jim to podařilo.

Osudy souhlásek (Anna Kováčová, 3.A)

K, pluje si v mysli,
brodí se řekou,
je korábem na moři.
Hodinou opuštěnou,
blíží se cosi.
Vizí vzdálenou,
Padají mu slzy,
ale ty mu pomoci nemohou.

L, listy se chvějí,
láska ve vzduchu se nese.
Líbezní milenci se smějí,
lehká vzpoura už se ale
třese.
Lem šatů zvedají,
lunu sledují na obloze.
Hvězdy nad nimi padají,
Jejich těla jsou zahalena
v mlze.

R, utíká si po svých snech,
snaží se chytit ten okamžik
schovávající se ve stínech.
Jako churavý stařík
ve svých třesoucích se
prstech

svírá ochromující křik.
A po vyřknutých slovech
zůstává jen jemný větřík.

S, oheň planoucí přes celé
tělo,
spaluje a ničí.
Škrtačící sirky, poblýskávající
světlo,
pohromu vytváří.
Sálající, zvyšující se teplo,
obrací svou tvář.
Co z toho všeho zbylo?
Tajemství, co se drží.

T, třesoucí se křídla
vlaštovek,
rozechvějí ztrouchnivělé
listy stromů.
Otevírá tajemnou bránu
myšlenek,
vstříc divokému oceánu.
Chce se vydat na útěk.
Kudy vede ta cesta domů?
V srdci mu převládá zmatek.
A tak ho věnuje jinému.

Z, Zármutek, zlost a zrada,
ovládá ho zcela.
Jako růží plná zahrada,
aby všechno provoněla.
Ale všechno smysl postrádá,
na všechno už láska
zapomněla.
Jako ta růže se teď rozkládá,
a obloha nad ním navždy
potemněla.

K, L, R, S, T, Z, nepotkal je
život lehký,
utkali se s množstvím výzev,
jejich osudy zatemnily
mraky.
Prolita byla jejich krev,
již není cesta zpátky.
Lesy se šíří melancholický
zpěv,
na březích říčky truchlí jejich
matky.
Na jejich studených tělech
zbyla pouhá památka jizev.

E, I, O, U, A (Barbora Lysáková, 3.A)

E je město lidských lží,
které vždy jen ublíží.
Rozkvetlý strom plný lásky
jako srdce mladé krásy,
to však umí jenom lhát,
smát se, trochu milovat.

I je koráb hnaný v bouři
na skálu, kde v šedém kouři,
zlatý poklad, samý květ,
neobeplul celý svět.
V sobě nesl lidí dosti,
zbyli z nich však pouhé kosti.

I to věž i mocná zbraň,
rodinu svou dobře chraň.
I to lávka přes řeku,
přidej rychle do kroku,
před Tebou je jasná noc,
získej slávu, získej moc.

O je kruh, ten obraz hrozný,
sen, ten zcela neúprosný.
Vše se točí včetně mě,
vypadá to tajemně.
Vidím smrt a cítím děs,
sužuje mě hrozný běs.
Touží všechno živé ničit,
sápe se a chce mě zničit.
Ó, jaký to hrozný sen,
dostaňte mě z něho ven.

U je tunel, vede k městu,
vysekám si svoji cestu.
Bude těžké najít cíl,
jedná se o spousty mil.
Na nohou se musí stát,
nemusím se vůbec bát.
Chci být lepším člověkem,
v širém kraji dalekém.
A je střecha, klenba hvězdná,
naše Země liduprázdná.

Shnilé maso, všude kosti,
najeď se do sytosti.
Každý člověk, každý duch,
vycítil by tento puch.
Udělal si lidské hody,
šlo tu pouze o náhody?

Ptáte se mě, kdo to byl?
Minotaurus, netvor divý.
A - to konec bolestivý.

Láska, samohláska (Šárka Felixová, 3.A)

Nebyla to ta láska?
Šeptám tiché tmě stále.
Má to vše pak znamenat,
že byla to jen pouhá sladká
samohláska?

E, pruhy tvých šatů
svátečních,
bílá s černou se střídá,
já čirou perlu na tváři,
ale tvá sukně už mi
neodpovídá.

U, vlna mořská,
tam, kde starý rybář svou
loď má,
ty kajutu mu navždy zhasla,
prkno stáším s brekem
praská.

I, čára života,
v ní táhl se tvůj milý hlásek.
Bloudím či spím?
I, teď jen dlouhá, nekončící
temnota.

O, tvé oči v hlavě, pohled,
jejich lesk,
O, oblak citů, za ním však
táhnoucí se pach.
Já bojím se,
na okno mlátí ze samoty
strach.

Tu bývala vila, |
teď proti větru chráním jen
A, malý stan.
A tak ptám se tě, vidíš to
také?

Ale ty neslyšíš samohlásky
z mých cizích úst vzaté.

Inspirace (Květa Šteflová, 3.A)

M, nad šálkem čaje, milém a tišícím,
schoulená, váhavá, M a klid,
uschlé listy v těle se chvějícím,
bázlivá s hořkostí na pár lžic.
Tanec siluet na mokrém chodníku.

K, smuteční vrba slzy si utírá větvemi, z nichž věnce se neupletou,
K, dopis poslaný na křídlech motýla,
dopis o slze popsané jen jednou větou.
Vyslovené do kapek věčnosti.

P, baletka tančící na duhové strunce,
s příslibem, který nezabolí,
šeptá mi, **P**, že zase vyjde slunce,
s úsměvem rozkvetlých levandulí,
se slunečnicí za uchem.

H, svíčka v rukách mých, snad blázna,
bloudí slepě po zákoutích duše.
Smutné oči, **H**, krok do prázdna.
Za chvíli zazní výstřel z kuše.
Trefí se do jablíčka? Do srdce?

D, masala kořeněná kapkou deště,
D, ruce od mouky, světlo a smích,
D, v dlaních hřejivé nekonečno, a k tomu ještě kousek koláče, na který padá sníh.
Mapa z čajových lístků na dně hrníčku.

N, strom s hlavou plnou bílých stuh
hledá ztracené druhy, kteří dříve u něj stáli,
N, výkřik, **N**, v písku prstem obtažený kruh.
Anděli, co vzali ti křídla, strčili ze skály, leť...

Co kdyby

Snad jestli se příliš ptám,
co osudem přivolám.
Snad jestli je záhadou,
kde najdu cestu svou.
Snad jestli už nářek končí
a slunce vyjde zas.
Snad vyčíst tohle z tvých očí,
snad uslyšet tvůj hlas.
Mé srdce po lásce touží,
tvé tělo po pohazení.

A proto se každý souží,
v tom neporozumnění.
Já byla jsem celá tvá
a ty jsi byl celý můj.
Ach naděje přehloupá,
tak za jinou dívkou pluj.
Já dala jsem ti své tělo i duši
a byla jsem hloupá, to každý tuší.
Kde jsi? To se já ptám!
Kde jsi? Když bez teba usínám!

Rozálie Matějková, 2.B

Knihovna v nebi

Jak moc mě děsí nesrovnaný knihy podle velikosti?

A golfový míčky, o který v temnotě zakopávám,
který si беру domů, a snažím se najít způsob, jak je přilepit na zeď.

Už ne uměleckej pokoj- je to Nebe... Svoboda... nebo Bordel?

Furt nevím, pořád nic.

A když píšu, vnímám jenom moje špinavý prsty – pomočený - vypadaj jak pomočený.

Ale já chtěl bejt pouze impresionista!

Poslouchám Beatles, jehla sjíždějící po zvrásněným povrchu elpíčka.

Nezní to jako Beatles, jo.

Svoboda! Nebo Nebe nebo Bordel.

Jsem převařená voda, jen místo minerálů mi utek život.

Chci vašeň pohlcující vlhkost z rohů mýho Nebe nebo Bordelu nebo Svobody.

Mám dost týhle plísně, a chce se mi blít, jako když jsem šel kupovat svíčky.

Nesnáším je! Utop se ve vaně, děkuju, nechci se vracet sem, proč sem?

Proč jsem? Proč tohle má bejt můj domov, svatý domov, svatá rodina, svatej život.

Kurva! Už dost lží a představ a iluzí a halucinací, kocovina z kofeinu a mejch prášků na
depresi,

který polykám, každý ráno, jen s pár kapkama vlažný vody,

který jsou hladký a jemný a píše se na nich- 50 mg,

který držím mezi zuby, jako jedinou naději, maj mě tu udržet,

na kterejch nemám bejt závislej, říkala blondýna v culíku s bílým pláštěm, - ne, moment,
blondýna s culíkem v bílým plášti - ale jestliže nemám návyk, proč bez nich nemůžu žít?

Proč se mi o nich zdá? Proč o nich píšu poezii? Proč bez nich nemůžu žít?

Bez hořký chuti vzadu na jazyku, kterej ještě před deseti minutama hladil jazyk mýho
kluka a zdánlivě šťastně spolu šermovaly - možná na život a na smrt.

Žádnej domov, zkurveneje domov, zkurvená rodina, zkurveneje život.

Už dost! Du si dát kafe a přerovnat ty knihy.

Daniel Vašák, 2.B

Why does my heart cry?

I feel empty inside. My emotions are hiding in a plain sight. They are for everyone to see. I am trying to lock them out but they keep on coming back. "What should I do?" I ask myself. No answer is ringing in my ears. Maybe it's my fault. Many days had past and I still feel the same. I hurt you. Definitely I hurt your feelings. I should have stayed alone. I should have kept it inside. I wouldn't feel so heartbroken. My heart is in trillion pieces. I can't breathe. I can't stand being apart from you. Not anymore. It tears me apart.

I've never seen a heart as pure as yours. I've never felt the way I feel when I am with you. Before you I had no reason to live but you brought me back to life. You showed me that there is something to fight for. I don't want to lose you.

I just want you to be happy. That's all I ever wanted. But you didn't see it. When I fell you weren't there. You let me down. I have never thought you would make me feel this way. Darkness had taken me and then I dropped on my knees. But you weren't there to help me stand. When will you understand that no one will love you as much as I do? Nobody's feelings won't be true enough. You hurt me and I hurt you. Look what we have done to each other. We used to be so happy. We felt free whenever we were together. It is a shame that it is gone. I will miss it. I will miss you.

You make me smile. You take away my loneliness. Past had shown me the true meaning of love. But it was brought to life by you. I hadn't understood the true meaning of pain until I saw you leaving. I am still thinking about the times, when you held my hand in yours. How you caressed my skin. It was more than I could stand. Our love was too strong; it could cut iron and break diamonds. I have these feelings I can't fight and I know you have them too. Your heart is telling the only truth. I am bound to you. I have opened up unsure I can trust. And my darkness had fallen on you. I shouldn't have done that. That was the reason why I lost you. You broke my heart but I still feel these deep feelings inside. I am surrounded by admiration and affection I have for you. I am haunted by our memories. My own heart is betraying me. Because I can't stop loving you.

Anna Kováčová, 3.A

Barevní ptáci a velké šelmy ovládli exotiku

V minulém čísle jsme vás informovali o úspěšné, každoroční Výstavě exotické fauny a flóry v Lysé nad Labem. Nyní se více zaměříme na letošní Exotiku, která se konala od 25. do 29. října.

I tento jubilejní ročník ovládli ptáci z nejrůznějších koutů světa, přesto tu nechyběli ani další představitelé živočišné říše. Největším lákadlem pro návštěvníky byly letos velké kočkovité šelmy z černého kontinentu – bílé formy lvů a černá kočata levharta skvrnitého. Kromě nich se v nové hale C objevili také barevní papoušci, neobvyklé druhy plazů a v neposlední řadě i roztomilé drápkaté opice tamaríni v doprovodu pásovce kulovitého. Nechyběly tu však ani naaranžované orchideje či hrůzu nahánějící masožravé rostliny.

Ara arakanga může vážit až 1,5 kg!

Dominantou haly B byl naaranžovaný vodopád uprostřed jehličnatého porostu, který návštěvníka přenesl z výstaviště do panenské přírody. Kolem této scenérie postávaly expozice bažantů a holubů a jezírko, které obývalo vodní ptactvo nevyjímaje okrasné kachničky či pelikány bílé. Na své si přišli i chovatelé terarijních a akvariálních zvířat. Zpěv desítek okrasných pěvců byl slyšet ještě před vstupem do haly A2, pozorný návštěvník však poznal, že tam nejsou sami. Klece totiž obsadili výstavní korely a agapornisové, kteří byli součástí hodnocení Polabského derby.

Na závěr výstavy měl každý návštěvník možnost dozvědět se pár užitečných rad od zkušených chovatelů a někteří z nich si domů odnesli i nové přátele.

Černé kotě levharta: „A dáte mě na titulní stranu?“ / Jed z jedné pralesničky dokáže zabít 1000 myši. / Hrdinný otakárek srdnatě brání květ před nepřítelem.

Jestli jste dosud nenavštívili tuto světově unikátní výstavu v Lysé, máte příští rok možnost to napravit. A můžete mi předem věřit, že to bude stát za to!

Jakub Jedlička, 1.B

Recenze a tipy

Milk and honey (Rupi Kaur)

Jsem člověk, který se většinou snaží jít proti proudu a odolat mainstreamu. Proto, když jsem poprvé zaslechla název Milk and honey, nevěnovala jsem tomu větší pozornost. Až jsem jednou postávala s kamarádkou v knihkupectví a ona cíleně zamířila k regálu, plnému černých knížek s poměrně hezkou a minimalistickou ilustrací na obalu. „A tuhle knížku třeba hrozně chci,“ oznámila mi kamarádka s nadšeným výrazem.

Vzala jsem ji do ruky a začala jsem obracet stránky, přečetla jsem pár řádků a už jsem mířila k pokladně. Pak už jsem vycházela z knihkupectví s nejméně mainstream knížkou a samozřejmě jsem neodolala a její fotku jsem si jako správná teenagerka 21. století musela dát na instagram. Už jsem se jen těšila na večer, až se zabořím do peřin a ponořím se hluboko do těch řádků.

Seděla jsem na prochládlé posteli, pustila jsem svůj oblíbený playlist relaxační klavírní hudby (který poslouchám pokaždé, když čtu a nebo píšu) a začala jsem číst.

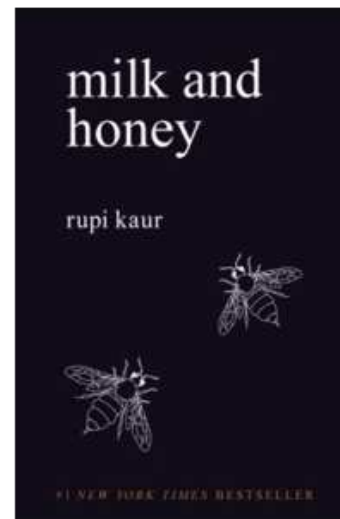
Miluju ten pocit, když čtu báseň, poslouchám, jak mi v hlavě zní a jen tiše lapám po dechu z té nádhery. Vlastně asi nic ve mně neprobudí takové emoce jako skvělá poezie. Četla jsem řádky plné smutku, lásky, štěstí a bolesti. Četla jsem své srdce, napsané v pár slovech. Cítila jsem slzu vzpomínek, jak se mi tiše kutálí po tváři.

A najednou... dostala jsem na něco hroznou chuť. Vůbec jsem nemohla přijít na co... A pak vešla jsem do kuchyně a můj pohled se stočil na med ležící v poličce. Jak jinak... musela jsem si udělat teplé mléko s medem.

Ano... dopadla jsem tak, že jsem v jednu v noci seděla na posteli, četla Milk and honey a pila mléko s medem. To, že za pár hodin vstávám, mě vůbec netrápilo, protože jsem byla pohlcená stránkami a zapletená ve slovech.

Po dočtení knížky se mi hlavou pořád honilo její poselství a prožívala jsem (jak tomu říkám) svůj malý literární orgasmus. Takže jestli čekáte objektivní kritiku, tak to tady opravdu nejste správně. Z knížky jsem byla naprosto unešená a přečetla jsem ji jedním dechem.

Milk and honey má hodně emotivní atmosféru a básně jsou většinou o lásce, zklamání, bolesti a o ženském těle. Najdete tam opravdu hodně feministických prvků. Je vidět, že do ní autorka dala neuvěřitelný kus sebe. Doporučila bych ji asi převážně dívkám, protože je jistým odrazem pocitů, které prožívá každá z nás. A ano... vím, že musím znít jako hrozně melancholický a romantický snílek, myslím, že tuhle stránku by básně otevřely v každém.

Rozálie Matějková, 2.B

Zánik říše je plánovaný na léto 2018

„ Život si najde cestu.“

Tato památná věta z prvního filmu série o uměle stvořených dinosaurech dosud provázela všechny její díly. Bude to však platit i o vznikajícím snímku *Jurský svět: Zánik říše*?

Už před natáčením *Jurského světa* roku 2015 plánovala společnost Universal Pictures další trilogii, která by navazovala na původní sérii *Jurský park*. To samozřejmě vyvolalo diskuzi mezi fanoušky, což vedlo k jejich rozdělení na dva nepřátelské tábory – na nadšence nově vytvořeného „světa“ a na kritiky, kteří pokládají plánované filmy za pokus režisérů, jak si vydělat na starý, leč stále úspěšný příběh. Kdo z nich má pravdu? To posuďte sami...

Příběh připravovaného snímku se bude odehrávat čtyři roky po událostech v *Jurském světě*. Genetická společnost InGen se už vzpamatovala z lekce, kterou jim udělil *Indominus rex*. V čele s Henry Wuem (B. D. Wong) se znovu pokouší vytvořit geneticky dokonalý hybrid - dinosaura pro vojenské účely. Mezitím Owen Grady (Ch. Pratt) a Claire Dearingová (B. D. Howardová) plánují projekt, jehož cílem je zachránit dinosaury na ostrově Isla Nublar, které tam InGen před lety nechal napospas. Za tu dobu celý ostrov – včetně atrakcí *Jurského světa* – zarostl džunglí a dinosauri se stali svými vlastními pány. K tomu se začne probouzet sopka a Owen, Claire a jejich tým jsou vystaveni nadlidskému úkolu. Evakuovat všechny dinosaury, včetně nebezpečného T – rexe, a hlavně přežít! Kromě toho se ve filmu plně napětí a akce setkáme jak se starými známými dinosaury, tak i s úplně novými druhy! V *Zániku říše* se to konkrétně týká dravého Allosaura, děsivého Carnotaura nebo rybožravého Baryonyxe. A aby toho ještě nebylo málo, do akce se vrací i oblíbený matematik Ian Malcolm (J. Goldblum), kterého fanoušci znají z prvních dvou filmů – *Jurský park* a *Ztracený svět: Jurský park*.

Jak již víme, film má nově na starosti režisér J. A. Bayona (*Volání netvora: Příběh života*), ale podílet se na něm budou i tvůrci předchozích snímků – Steven Spielberg či Colin Trevorrow, což mnohé diváky uklidňuje. Premiéra je však v českých kinech stanovena až na 21. června 2018, takže je ještě hodně času na to, aby nás tvůrci překvapili něčím novým. Přesto Vás můžu předem ujistit, že letošní jízda *Jurským světem* za doprovodu skvělé hudby Michaela Giacchina bude žhavější než kdy jindy!

Výsledek obrázku pro jurassic world 2 trailer

Katastrofa, která je v minulosti už jednou postihla, se opakuje!

(www.releasemama.com)

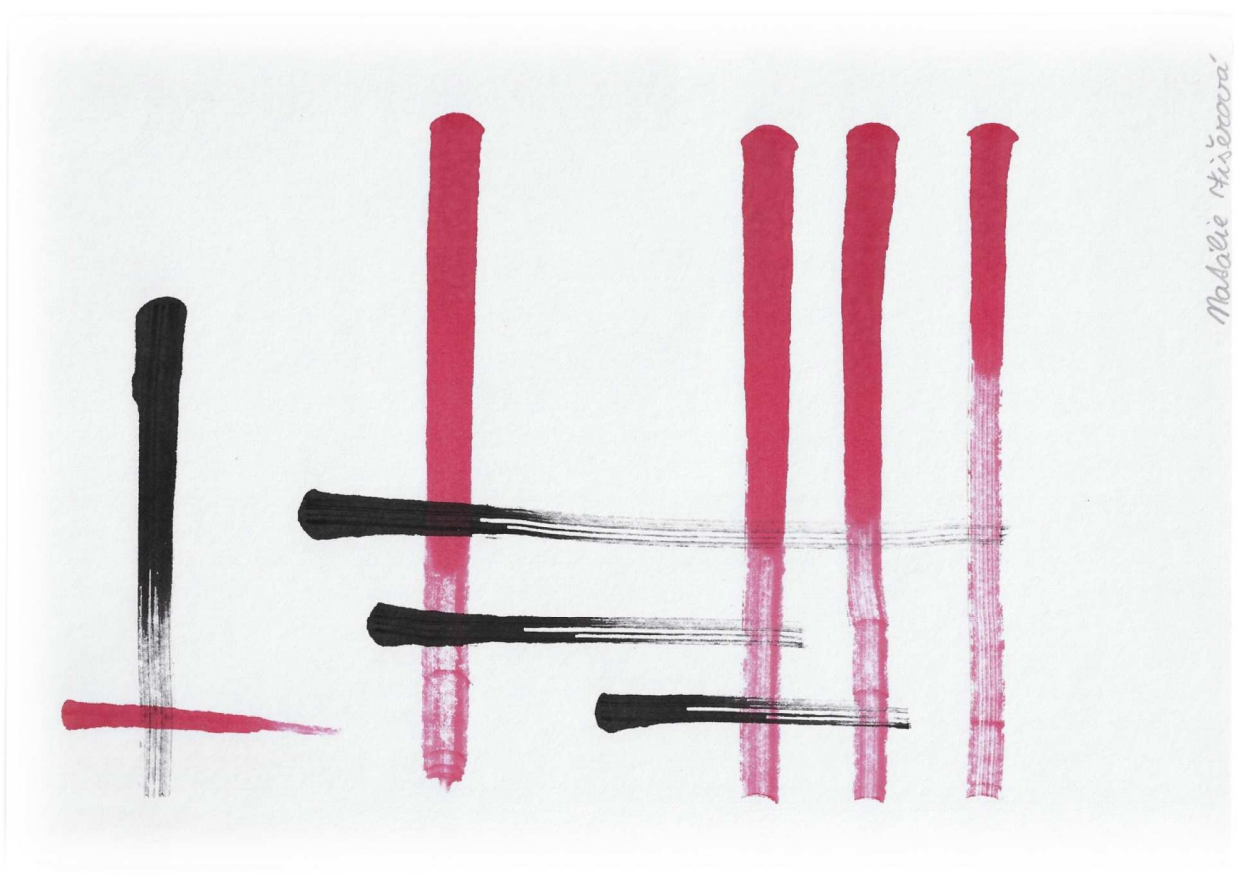
Jakub Jedlička, 1.B

Výtvary našich studentů z hodin VV

Křížovky

		5			4			
9	4					6		
8			2				4	
	7	6		9	5			
	3	9		8		4	5	
			7	2		9	6	
	2				1			4
		8					7	6
			8			2		

3				4		7	1	
8							6	
			1	9	6	5		
		8	7		4			
	7						4	
			2		9	1		
		1	6	7	3			
	9							5
	6	7		2				1

S	U	K	O	R	K	R	D	K	U	K	U	Ř	I	C	E	Amaryllis	Krokus	Rostlina
Ě	I	P	A	L	I	C	E	T	E	I	A	S	T	R	A	Aorta	Kukuřice	Samec
Ž	U	L	A	K	O	M	E	C	J	R	P	M	U	L	O	Astra	Lakomec	Straka
K	V	V	Y	O	A	C	I	T	E	R	A	A	E	R	R	Barely	Lokna	Tanečník
N	Í	B	A	R	E	L	Y	E	L	P	L	M	R	R	T	Cement	Námaha	Terčik
R	T	N	Á	M	A	H	A	R	O	S	T	L	I	N	A	Citera	Náramek	Tlapa
O	Á	N	A	O	S	M	I	Č	K	A	S	L	Í	K	O	Kaluž	Nitka	Tmel
G	N	S	T	R	A	K	A	Í	N	I	T	K	A	Č	A	Kamera	Olomouc	Tužka
A	Í	K	R	Á	V	A	I	K	A	P	U	S	T	A	T	Kapusta	Orangutan	Uvítání
L	O	R	A	N	G	U	T	A	N	E	Č	N	Í	K	Ě	Kaslík	Osmička	Vraník
O	L	O	M	O	U	C	E	M	E	N	T	U	Ž	K	A	Keramika	Palice	
																Klavír	Parno	
																Koleje	Rabín	
																Kormorán	Recept	
																Kráva	Rogalo	

Dva faráři sedí po šichtě před farou a popíjejí víno. „Co myslíte, bratře, dožijeme se toho, že Vatikán vydá dekret o zrušení celibátu?“ „Já myslím, že my ještě ne, ale naše ....viz tajenka.

Šéfredaktorka:

Rozálie Matějková

Zástupce:

Nikola Lásková

Redakce:

Štěpán Hájek

Jakub Jedlička

Kateřina Košvancová

Anna Kováčová

Eliška Krajčovičová

Ludmila Plevková

Matěj Sladký

Jonáš Sýkora

Daniel Vašák

Grafika:

Anna Kheková